

Arrest

nr. 54 826 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner afkomstig uit Trestenik (gemeente Pejë) en bent u Kosovaars staatsburger.

In Trestenik werd u 's nachts lastig gevallen: er werden tot drie maal per week stenen naar uw woning gegooid en er werd in de lucht geschoten.

Sinds de onafhankelijkheid van Kosovo op 17 februari 2008 hoopte u dat de situatie voor de Roma in Kosovo zou veranderen. Voor de Roma veranderde er echter niets, de situatie werd zelfs nog erger en de Roma hadden nu helemaal geen rechten meer.

Een jaar voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal werd u aangevallen in een café-restaurant in Pejë, waar u als zanger werkte. Enkele etnische Albanezen hadden u gevraagd iets over Rramush en Thaçi, te zingen maar omdat u dit niet erg gepast vond, zong u liedjes over de liefde. U werd hierop door

deze mannen bedreigd met een mes. De baas van het café-restaurant belde de politie, die u verhoorde. De Albanezen die u hadden bedreigd, werden na een uur vrijgelaten.

U diende geen klacht in want u vreesde dat u, mocht u klacht indienen, niet meer naar de stad zou durven gaan uit schrik vermoord te worden en dat uw leven u meer waard was dan dat. U vertelde aan uw ouders wat er gebeurd was en uw vader verbood u nog als muzikant te werken.

Op 5 november 2009, toen u na uw werk naar huis aan het lopen was, werd u aangevallen door twee onbekende Albanese mannen. De mannen stapten uit hun auto en begonnen u zonder reden te slaan, waarna ze weer wegreden. U vermoedt dat ze u voor iemand anders hadden gehouden want u had eerder nooit problemen gehad met iemand uit uw omgeving.

Thuis durfde u uw partner, A.(...) S.(...) (O.V. 6.532.563), niet te vertellen wat gebeurd was maar ze stond erop dat u het vertelde. Vervolgens drong uw partner er op aan te vluchten en het land te verlaten. U was verwond aan uw voorhoofd en neus, maar u kon niet naar de dokter gaan omdat er geen dokter in uw dorp is en u niet over een auto beschikte.

U ging het incident ook niet bij de politie aangeven aangezien men enkel een klacht kan indienen als men weet tegen wie men een klacht indient, en omdat men enkel geholpen wordt als men connecties bij de politie heeft. Bovendien liet uw partner u niet meer buiten gaan uit schrik dat u iets erger zou overkomen.

Omdat u vreesde voor jullie veiligheid, verliet u samen met uw partner en jullie twee minderjarige kinderen Kosovo op 20 november 2009 en week u naar België uit, waar u op 23 november 2009 asiel aanvraagde.

U verklaarde niet naar Kosovo te willen terugkeren uit schrik dat de situatie onveranderd blijft en dat u nogmaals met de dood bedreigd en geslagen zal worden.

Ter staving van uw identiteit legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 8 april 2009 en uw Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt op 31 maart 2009 te Pejë.

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u Kosovo verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat u vreest er als minderheid niet met rust gelaten te zullen worden en u vreest dat de situatie nooit beter zal worden (CGVS 8/3/2010 p. 19, CGVS 17/8/2010, p. 10).

U verklaarde in Pejë door twee etnische Albanezen met een mes bedreigd te zijn geweest in een café-restaurant waar u als muzikant werkte (CGVS 8/3/2010 p. 3, 8, 9, 14).

Enkele maanden later werd u door twee andere Albanezen zonder reden op straat in elkaar geslagen (CGVS 8/3/2010 p. 15, 17/08/2010 pp. 6-7).

Voorts verklaarde u in uw dorp Trestenik sinds de onafhankelijkheid van Kosovo een of tweemaal per week lastig gevallen te worden door onbekenden. Er werden 's nachts af en toe stenen naar uw huis gegooid en er werd soms in de lucht geschoten. U wist niet wie de daders waren omdat u zich na 20 uur met uw familie opsloot in huis, u 's avonds nooit buitenkwam en u niet door de vensters durfde te kijken. U wist ook niet of enkel uw huis werd gevisieerd of dat ook andere huizen werden geraakt door de stenen (CGVS 8/3/2010 p. 4, 15, 17/8/2010 p. 2-4).

In geen van deze gevallen diende u echter enige klacht in bij de autoriteiten (CGVS 8/3/2010 p. 16, 17, 17/08/2010 p. 7) en u legde dan ook geen begin van bewijs van deze incidenten voor.

Nadat u in het café-restaurant door twee mannen bedreigd was werd de politie gebeld door de baas van het café. De politie kwam ter plaatste en ondervroeg u. De twee Albanezen werden opgepakt maar een uur later terug vrijgelaten. Hieruit concludeerde u dat men enkel geholpen wordt door de politie mits je de juiste connecties hebt (CGVS 8/3/2010 pp. 9, 16).

Hier dient echter opgemerkt te worden dat u het naliet klacht in te dienen tegen de twee mannen en dat de politie zodoende weinig elementen in handen had om de mannen nog langer vast te houden.

Als reden voor uw nalaten klacht in te dienen, verklaarde u schrik te hebben om nog meer problemen met uw belagers te krijgen (CGVS 8/3/2010 p. 16).

Ook naar aanleiding van het bekogelen met stenen van uw woning en het schieten in de lucht, haalde u aan niet bij de politie te zijn geweest uit angst dat u ergere zaken zouden overkomen en u bovendien sowieso niet wist wie uw belagers waren (CGVS 17/08/2010 p. 4).

Hierover dient evenwel opgemerkt te worden dat het precies de bedoeling is van het indienen van een klacht bij de autoriteiten om de nodige bescherming te krijgen tegen dergelijke bedreigingen.

Ook na het incident waarbij u op straat geslagen werd door twee onbekende Albanezen, diende u geen klacht in bij de politie. U verklaarde geen klacht in te kunnen dienen als men de daders niet (her)kent en u herhaalde dat men kennissen moet hebben bij de politie om geholpen te worden (CGVS 8/3/2010 p. 16).

Dit zijn echter blote beweringen die niet gestoeld zijn op enig objectief gegeven en ze zijn dan ook geen afdoende verklaring om geen hulp of bescherming van de in uw land aanwezige autoriteiten te zoeken. Bovendien stroken uw verklaringen niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat in de regio Pejë al geruime tijd geen veiligheidsincidenten werden gemeld en dat er geen gevallen van etnisch geïnspireerd geweld werden geregistreerd.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Pejë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Er zijn in de gemeente Pejë overigens elf Egyptische, twee Roma en één Ashkali politieagent in de politiekantoren in de regio tewerkgesteld. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal, verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventuele bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van problemen met de twee Albanezen die u bedreigden en geslagen hebben of bij een herhaling ervan in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de in uw land aanwezige autoriteiten, waarmee u overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS 8/3/2010 p. 18) en dat u aldus bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde voorts de door u beweerde problemen ook nooit bij Roma-vertegenwoordigers te hebben gemeld, hoewel u ervan op de hoogte was dat G.(...) T.(...) in de gemeente Pejë de RAE vertegenwoordigt.

U verklaarde er nooit aan te hebben gedacht om G.(...) T.(...) op de hoogte te brengen van uw problemen aangezien hij niet eens zijn eigen neven kan helpen, laat staan u.

U verklaarde dat G.(...) T.(...), mocht hij de Roma en de Ashkali helpen, zijn functie niet lang zou kunnen uitvoeren en dat hij in werkelijkheid niet de Roma en de Ashkali helpt, maar eerder de Albanezen bij wie hij volgens u in dienst is (CGVS 17/8/2010 p. 5-6).

Dit zijn echter blote beweringen die evenmin in overeenstemming te brengen zijn met de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat G.(...) T.(...) in het 'Comité van de Gemeenschappen' zetelt voor de partij PReBK (Albanees: Partia Rome e Bashkuar e Kosovës; Engels: United Democratic Party of Roma of Kosovo), die de Roma-gemeenschap vertegenwoordigt. Dit comité speelt een

belangrijke rol in de bescherming van de rechten van de minderheden binnen de gemeente. G.(...) T.(...) treedt volgens de informatie in belangrijke mate op als lokale leider en aanspreekpunt van deze gemeenschap en geldt als bruggenbouwer tussen de instellingen, waar voornamelijk mensen uit de Kosovaarse Albanese meerderheid werken, en de Roma-gemeenschap die hij vertegenwoordigt. Een van de taken van het comité is te verzekeren dat de openbare diensten en hun medewerkers niet betrokken raken bij discriminatoire praktijken, dat er eerlijke en gelijke tewerkstellingsmogelijkheden bestaan en dat alle gemeenschappen evenredig vertegenwoordigd worden binnen de gemeenschappelijke diensten. Verder kunnen de Roma in Pejë terecht bij de NGO Civil Rights Program –Kosovo (CRP/K) waar ondermeer gratis juridisch advies en bijstand wordt verleend aan IDP's en andere kwetsbare groepen, waaronder de Roma.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt toont aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet, d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat ik ook inzake de asielaanvraag van uw partner, A.(...) S.(...) (O.V. 6.532.563), heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelede documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen aangezien uw Kosovaarse identiteitskaart en uw geboorteakte louter uw identiteit en uw nationaliteit bevestigen, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 10 november 2010 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, artikel 48/4 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij laat gelden dat de commissaris-generaal een beoordelingsfout heeft gemaakt.

Verzoeker wijst er op dat, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing benadrukt, en zoals de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa in het kader van haar verslag van 6 oktober 2010 betreffende de Roma asielzoekers in Europa bepaalt, de asielaanvragen van de kandidaat-vluchtelingen op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld; hetgeen volgens hem in casu niet gebeurd is.

Verder geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in voormeld Verdragsartikel en legt hij het begrip "sociale groep" uit zoals omschreven door het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties; verzoeker besluit hieruit dat hij aan alle voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend.

Hij laat gelden dat het gebrek aan bewijs niet ambtshalve aanleiding kan geven tot de weigering van de vluchtelingenstatus indien zijn asielrelaas waarschijnlijk blijkt, samenhangend is en geen belangrijke tegenstrijdigheden vertoont. Hij haalt in dit verband rechtspraak aan van de Raad van State en wijst er op dat er zowel in zijn verhaal als in dat van zijn partner, geen tegenstrijdigheden gevonden werden.

Vervolgens stelt verzoeker dat de situatie van de Roma in Kosovo ten onrechte als rustig beschouwd wordt. Hij verwijst naar de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa in het kader van haar verslag van 6 oktober 2010 waarin opgemerkt wordt dat UNHCR in 2006 aanraade de Roma niet naar Kosovo terug te sturen en dat UNHCR in 2009 een aantal elementen publiceerde waarbij het meende dat de algemene situatie van de Roma niet verbeterd was. Ook blijkt volgens verzoeker uit het verslag van 2010 van Amnesty International dat Roma nog steeds slachtoffer zijn van discriminatie op gebied van toegang tot onderwijs, gezondheidszorg en werkgelegenheid.

Verzoeker houdt voor dat het actieplan in Kosovo voor de integratie van de Roma, Ashkali en Egyptenaren, "*nog niet aangewend wordt*" (zie het verzoekschrift, p. 9).

Verzoeker wijst er op dat de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa in punt 15.12 van haar resolutie van 2010, gevraagd heeft de Roma niet naar Kosovo terug te sturen totdat UNHCR bevestigd heeft dat de situatie voldoende verbeterd is.

Hij laat nog gelden dat, zelfs al had hij beroep gedaan op de nationale overheden of de internationale organisaties, deze hem niet hadden kunnen helpen; hij verwijst hiertoe naar een passus uit het verslag van 6 oktober 2010 van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, zijn asielaanvraag wél degelijk individueel behandeld werd.

De commissaris-generaal heeft immers, gelet op de motivering sub 1.2, bij het nemen van zijn beslissing rekening gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoeker en heeft op basis hiervan besloten dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker omtrent de door hem aangehaalde problemen, zijnde de bedreiging door twee etnische Albanezen in een café-restaurant waar hij als muzikant werkte, vervolgens de agressie op zijn persoon door twee andere Albanezen, en de pesterijen in zijn dorp, geen enkele klacht heeft ingediend bij de autoriteiten; verzoeker heeft ook geen aannemelijke verklaring gegeven voor zijn houding.

Daarbij wordt vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker niet te rijmen vallen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat in de regio Pejë -verzoeker is afkomstig uit Trestenik, gelegen in die regio- al geruime tijd geen veiligheidsincidenten werden gemeld en dat er geen gevallen van etnisch geïnspireerd geweld werden geregistreerd.

Uit deze informatie blijkt eveneens dat, wat de beschermingsmogelijkheden door de in Kosovo aanwezige autoriteiten betreft, de bescherming die geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld, dat ook Roma, Ashkali en Egyptenaren in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie, dat EULEX en de Kosovaarse politie wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE.

2.6. De Raad wijst er op dat, ondanks het feit dat verzoeker geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, hij in acht genomen de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij Kosovo verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Immers, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en om te besluiten dat zijn vrees reëel is.

Het begrip “gegronde vrees” houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet koesteren, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

Bovendien dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Aldus moet door verzoeker in dit verband worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de voorgehouden vervolging of ernstige schade.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen waardoor hij eerstens geen enkel begin van bewijs levert van de door hem beweerde problemen, maar daarenboven ook niet in staat is om aan te tonen dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig of onmachtig is om bescherming te verlenen.

Dit komt des te duidelijker naar voor nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de bescherming die door de Kosovaarse overheid geboden wordt, als toereikend wordt beoordeeld.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan die alsnog bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht stellen.

De verwijzing naar het rapport van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa doet immers, zoals verweerder er terecht op wijst, op geen enkele wijze afbreuk aan de juistheid van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld; dat ook Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie, dat EULEX en de KP voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen.

De door verzoeker aangebrachte informatie is evenmin van dien aard dat ze afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Pejë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd is, dat de veiligheidssituatie over het algemeen als stabiel en kalm omschreven kan worden.

Aangaande de verwijzing van verzoeker naar een verslag van 2010 van Amnesty International dat benadrukt dat de Roma slachtoffer zijn van discriminatie, wijst de Raad er op dat een verwijzing naar dergelijk algemeen rapport over de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De bewering dat het actieplan voor de integratie van de RAE-gemeenschap nog niet aangewend werd, kan geen ander licht werpen op de vaststelling dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, overeenkomstig artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, die op zorgvuldige wijze door het Commissariaat-generaal op het terrein werd ingewonnen, is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld van de huidige situatie voor RAE in Kosovo.

In zoverre de door verzoeker bijgebrachte informatie strijdt met de informatie vervat in het administratief dossier, geeft de Raad de voorkeur aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de door verzoeker neergelegde informatie.

Wat de verwijzing van verzoeker betreft naar het standpunt van het UNHCR aangaande Roma uit Kosovo, merkt de Raad op dat, wat nochtans uitdrukkelijk in de bestreden beslissing vermeld wordt, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* van 9 november 2009 richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld, wat in casu ook is gebeurd (zie hoger).

De Raad merkt op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat hij ook geen bescherming kan genieten van de in Kosovo aanwezige autoriteiten tegen de door hem beweerde problemen en schaaft zich achter de motieven in de bestreden beslissing.

Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarde zoals bepaald in artikel 48/5, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 en kan van verzoeker de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet niet worden erkend.

Voormeld artikel is niet geschonden. De commissaris-generaal beging geen beoordelingsfout toen hij verzoeker de erkenning van de vluchtelingenstatus weigerde.

2.7. Verzoeker voert nog een schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij laat gelden dat de commissaris-generaal niet uiteenzet waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt.

Verzoeker verwijst naar de elementen die hij in het kader van de vraag om de erkenning van de vluchtelingenstatus naar voor heeft gebracht en stelt dat op basis hiervan, het *“onbetwistbaar”* is dat zijn situatie niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een ernstig onderzoek.

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn argumentatie in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, verwijst naar zijn verklaringen inzake zijn asielverzoek.

Gezien verzoeker niet heeft aangetoond dat hij, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, niet op de bescherming kan rekenen van de autoriteiten in zijn land, kan er bijgevolg niet worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 48/4, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt immers dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, heeft de commissaris-generaal in de betwiste beslissing wel degelijk correct en afdoende gemotiveerd waarom hem het statuut van subsidiaire bescherming niet toegekend wordt.

Immers, de Raad leest in de bestreden beslissing dat (zie p. 3) *“U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van problemen met de twee Albanezen die u bedreigden en geslagen hebben of bij een herhaling ervan in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de in uw land aanwezige autoriteiten, waarmee u overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS 8/3/2010 p. 18) en dat u aldus bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.”* en dat (zie p. 4) *“Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

Het feit dat deze motieven in verband met de subsidiaire bescherming geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd is.

Voormelde grief van verzoeker is dan ook onterecht.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Voormeld artikel is niet geschonden. De commissaris-generaal beging geen beoordelingsfout toen hij verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE